

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Landstinget.

N°. 4.

Andet Møde.

Lovsdagen den 2den Februar.

(Fortf.)

Ved Affattelsen af de i § 2 indholdte Bestemmelser er man gaaet ud fra, at Halvdelen af Rigsrettens Medlemmer stedse tillige skulle være Landstingsmand, og at, som Følge deraf en Oplosning af Rigsretten maatte finde Sted, naar enten hele Rigsdagen eller kun Landstinget opløses. Det fandtes iøvrigt tvivlsomt, hvorvidt dette maatte ansees som en nødvendig Følge af Grundlovens § 72, og om ikke de Ulemper, som hiin Regel vilde drage efter sig, burde søges undgaaede. Efter en streng Ordfortolkning af Grundlovens nysnævnte § synes nemlig Betingelsen for Valgets Gyldighed allerede at være opfyldt, naar Rigsrettens Medlemmer ere valgte blandt respektive Landstings eller den øverste Domstols egne Medlemmer, og Grundlovens Ord tyde heller ikke paa, at Valget under visse Omstændigheder kun skal være gyldigt for kortere Tid end 4 Aar. Med Hensyn til de Ulemper, man vilde undgaa ved at følge denne Fortolkning og gjøre Rigsrettens Varighed uafhængig af Landstingets Varighed, maa det erindres, at den naturligtvis lettest kan blive Spørgsmaal om Tiltale mod Ministrene, naar der maatte være opstaaet en stærk Spænding mellem Rigsdagen og Regjeringen, altsaa juist naar der ogsaa fra Regjeringens Side snarest kan blive Spørgsmaal om Rigsdagens Oplosning. Naar nu Rigsretstiltale maatte være besluttet mod Ministrene, vil Regjeringen ved at beslutte Rigsdagens Oplosning, saafremt dermed tillige er forbunden en Oplosning af Rigsretten, have det i sin Magt at suspendere den besluttede Tiltale; og foruden at et saadant Forhold uægtelig i sig selv er noget anomalt, vil en under deslige Omstændigheder besluttet Oplosning af Rigsdagen let kunne idetmindste faae Udseende

af at være motiveret ved den deraf flydende midlertidige Standsning af Rigsrettens Virksomhed. At fremdeles et forestaaende Valg af Rigsretsmedlemmer i det nye sammentrædende Landsting vil kunne benyttes som Agitationsmiddel og erholde Indsydelse paa Udfaldet af de nye Landstingsvalg, er ikke heller usandsynligt, ligesom det endvidere maa ansees som en Mislighed, at de nye Rigsretsmedlemmer ville blive valgte paa en Tid, da en bestemt Sag foreligger til Behandling i Rigsretten. Ogsaa andre uheldige Forviklinger kunne opstaae, saafremt at en allerede udtagen Rigsretsstævning vil kunne falde i Rette efter at Rigsdagen er opløst, altsaa paa en Tid, hvor der ikke bestaaer nogen Rigsret o. s. v.

Men paa den anden Side kan det dog ikke negtes, at Hensigten med Rigsrettens Sæmnessætning paa den i Grundlovens § 72 anvisede Maade, Halvdelen af et juridisk og Halvdelen af et politisk Element, ikke tilfulde opnaaes, naar den sidstnævnte Halvdeel til en given Tid kom til at bestaae af forhenværende, ikke nuværende Medlemmer af Landstinget. Den i Udkastet fulgte Synsmaade, der ogsaa i Rigsforsamling under Forhandlingerne over den omhandlede § i Grundloven synes at have gjort sig gjældende mod den derom reiste Tvivl, er saaledes den principmæssigste. Man tør vel ogsaa gjøre Regning paa, at det Tilfælde, at Ministrenes tiltale og Rigsdagen opløses, ikke vil blive hyppigt; de Ulemper, som deraf i andre Retninger kunne flyde, turde være endnu større end de paapegede. At gaae en Mellemvei ved at bestemme, at Rigsretten, om end Landstinget opløstes, skulde vedblive at fungere indtil den Sag, der alt maatte være anlagt, var paa kjendt, fandtes paa ingen Maade at kunne gaae an; thi var man først fravegen Principet, at Halvdelen af Rigsrettens Medlemmer tillige altid burde være Medlemmer af det bestaaende Landsting, vilde der ikke være nogen gyldig